

Når ansættelsesmyndigheden udnævner en ansøger opført på en egnethedsliste udarbejdet efter ansøgernes fortjenester, skal den ikke i forhold til forbigåede ansøgere, som står længere nede på listen, begrunde sin afgørelse om ikke at udnævne disse, når den følger listens rækkefølge. Udvælgelseskomitéen formodes at have informeret de beståede ansøgere om deres plads på listen og have begrundet denne oplysning tilstrækkeligt.

Er egnethedslisten derimod udarbejdet uden hensyn til ansøgernes fortjenester, f.eks. i alfabetisk orden, og medfører udnævnelsen af en af de på listen opførte ansøgere, at listen straks falder bort, berører afgørelsen de øvrige beståede ansøgers retsstilling direkte og umiddelbart og skal derfor begrundes over for dem. Det ville nemlig være fornufstridigt,

urimeligt og i strid med ordlyden og formålet med vedtægtens artikel 25, stk. 2, at de bedste ansøgere, som var opført på en egnethedsliste uden hensyn til fortjenester, kunne forbigås under ansættelsesproceduren uden nogen som helst forklaring, som kunne gøre dem bekendt med årsagerne til, at ansættelsesmyndigheden ikke valgte dem, og sætte dem i stand til at bedømme, om valget var berettiget.

7. I undtagelsestilfælde kan det under retsforhandlingerne oplyste bevirke, at der ikke længere er grundlag for et anbringende om, at en afgørelse ikke er begrundet, således at det ikke længere kan begrunde en annullation af afgørelsen.
8. Det tilkommer ikke Retten at give Fællesskabets institutioner pålæg eller at sætte sig i deres sted.

## RETTENS DOM (Femte Afdeling)

20. marts 1991 \*

I sag T-1/90,

**Gloria Pérez-Mínguez Casariego**, bosat i Madrid, ved advokat Miguel Angel Auñón-Auñón, Madrid, og ved advokat Marcel Slusny, Bruxelles, begge med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

\* Processprog: spansk.

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ved juridisk konsulent Miguel Díaz-Llanos la Roche og Daniel Calleja Crespo, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Guido Bernardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelsen om udnævnelse i den stilling, der er angivet som stilling nr. 12 i Kommissionens udvælgelsesprøve KOM/A/537, og om, at sagsøgeren udnævnes i denne stilling, har

### RET TEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne D. Barrington og J. Biancarelli,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 24. januar 1991,

afsagt følgende

### Dom

#### Sagens baggrund

- 1 Den 12. december 1985 udstedte Rådet forordning (EØF) nr. 3517/85 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i anledning af Spaniens og Portugals tiltrædelse (EFT L 335, s. 55).
- 2 Forordningens artikel 1, stk. 1, og stk. 2, første afsnit, havde følgende ordlyd:

»1. Indtil den 31. december 1988 kan ledige stillinger, inden for grænserne af det antal stillinger, der blev afsat til dette formål under budgetdrøftelserne i de pågældende institutioner, og som undtagelse fra artikel 4, stk. 2 og 3, artikel 5, stk. 3, artikel 7, stk. 1, artikel 27, stk. 3, artikel 29, stk. 1, litra a), b) og c), samt artikel 31 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, besættes ved udnævnelse af spanske og portugisiske statsborgere.

2. Ansættelse i lønklasserne A 3, A 4, A 5, LA 3, LA 4, LA 5, B 1, B 2, B 3 og C 1 sker ved udvælgelse på grundlag af kvalifikationsbeviser, der tilrettelægges i overensstemmelse med den i bilag III til vedtægten fastsatte fremgangsmåde ...«

3 Derfor offentliggjorde Kommissionen bl.a. den 4. november 1986 en meddelelse om afholdelse af almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/537 på grundlag af kvalifikationsbeviser, med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af spanske ekspeditionsekretærer i den stillingsgruppe, der omfatter lønklasse 5 og 4 i kategori A (EFT C 278, s. 14). Prøven blev afholdt for at besætte 35 stillinger.

4 Det fremgik nærmere af meddelelsen, at:

— Reserverlisten blev oprettet for i medfør af bestemmelserne i Rådets forordning nr. 3517/85 at besætte ledige eller nyoprettede stillinger i denne kategori ved ansættelse af spanske statsborgere.

— Ansøgere opført på reserverlisten kunne ansættes i takt med de forskellige tjenestegrenes behov.

— Ansættelsesmyndigheden på grundlag af den anvendelse, reserverlisten har fået, senest den 31. december 1987 fastsætter den dato, hvor reserverlisten efter brug ophører med at være gyldig.

5 I besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål af 27. november 1990 har Kommissionen den 5. december 1990 præciseret, at for det første var der for størstedelen af de stillinger, som var omfattet af udvælgelsesprøve KOM/A/537, herunder stilling

nr. 12, oprettet en egnethedsliste for de enkelte stillinger; for det andet, at ansættelsesmyndighedens udnævnelse af den valgte ansøger til stilling nr. 12 straks medførte, at den hertil hørende egnethedsliste faldt bort, og, for det tredje, at det ikke var muligt for en ansøger opført på en egnethedsliste for en bestemt stilling at blive udnævnt til en anden stilling omfattet af samme udvælgelsesprøve.

- 6 Som bilag til udvælgelsesprøve KOM/A/537 fandtes en liste over de 35 stillinger, som skulle besættes, med en arbejdsbeskrivelse for de enkelte stillinger og for visse stillingers vedkommende de særlige betingelser, som skulle være opfyldt med hensyn til universitetsuddannelse, sprogkundskaber og erhvervs erfaring.

- 7 Beskrivelsen af stilling nr. 12 havde følgende ordlyd:

»GD IX — Personale og administration

Arbejdet består i at bistå lederen af Centralbiblioteket ved forvaltningen og udviklingen af tjenestegrenen:

- tilrettelæggelse af og tilsyn med diverse administrative og tekniske arbejder
- dokumentationsarbejde
- udarbejdelse af rapporter
- udvikling af forbindelserne til dokumentationstjenesterne, generaldirektorerne og offentligheden.

Stillingen kræver en relevant videregående uddannelse samt en flerårig praktisk erfaring på biblioteksområdet og organisationsevne.«

- 8 Sagsøgeren ansøgte rettidigt om stilling nr. 12 i GD IX.

- 9 Den 14. maj 1987 sendte chefen for afdelingen »Personaleudvælgelse« sagsøgeren en skrivelse, hvori han meddelte, at hun opfyldte adgangsbetingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og at Udvalgelseskomitéen havde udarbejdet listen over ansøgere, som opfyldte betingelserne. Han anførte også, at »Udvælgelseskomitéen snart vil foretage en sammenlignende bedømmelse af kvalifikationsbeviserne for de forskellige ansøgere på listen, hvorved der navnlig vil blive taget hensyn til arten og omfanget af ansøgernes erhvervs erfaring.«
- 10 Den 30. september 1987 afgav Udvalgelseskomitéen for Udvalgelsesprøve KOM/A/537 for stilling nr. 12's vedkommende sin begrundede rapport. Heri anførtes det for det første, at Udvalgelseskomitéen havde udarbejdet en liste over seks ansøgere, som opfyldte betingelserne i meddelelsen om prøven; for det andet, at de seks ansøgere havde været til samtale, for at komitéen kunne uddybe sin bedømmelse af deres kvalifikationer og sammenligne deres fortjenester bl.a. under hensyn til de særlige krav, som arbejdsfunktionerne stiller samt for at kunne foretage en yderligere bedømmelse af deres eksamensbeviser, deres anbefalinger og det af dem i forhold til de krævede kvalifikationer anførte; for det tredje, at Udvalgelseskomitéen i alfabetisk orden havde opført to ansøgere på egnethedslisten efter at have foretaget en sammenlignende bedømmelse af ansøgernes fortjenester: sagsøgeren og Maria Gutiérrez Díaz. Egnethedslisten blev den 2. oktober 1987 tilsendt chefen for afdelingen »Karriereforløb«.
- 11 Den 2. oktober 1987 sendte chefen for afdelingen »Personaleudvælgelse« sagsøgeren en skrivelse, hvori han meddelte, at Udvalgelseskomitéen havde besluttet at opføre hende på listen over egnede ansøgere til stilling nr. 12 som ekspeditionssekretær i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/537, og at ansættelsesmyndigheden havde fået listen tilsendt for at kunne træffe sit valg.
- 12 De to ansøgere på egnethedslisten blev indkaldt til samtaler i Bruxelles. Disse fandt sted den 9. og 10. november 1987 med bibliotekschefen Eric Gaskell, GD IX's generaldirektør Richard Hay og vicegeneraldirektør Pedro de Torres-Simo. Ved samme lejlighed gennemgik de den i artikel 33 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) foreskrevne lægeundersøgelse.
- 13 Den 10. november 1987 sendte sekretæren for GD IX's generaldirektør, Dominique Ristori, sålydende notat til direktøren for personale, Gianluigi Valsesia:

»Jeg vil bede Dem om at indlede den officielle procedure til ansættelse af Maria Gutiérrez Díaz, som har bestået udvælgelsesprøve KOM/A/537 (A/5-4 ES), i stilling nr. 12 — GD IX.

Denne afgørelse er truffet efter aftale med Direktorat IX-E samt generaldirektoratet, da den pågældende ud over sine kundskaber på området samt sin erfaring med hensyn til forvaltning og EDB har den profil, som bedst passer til tjenestegrenens behov.«

- 14 Den 16. december 1987 sendte Malhotra, tjenestemand i afdelingen »Karriereforløb«, en skrivelse til Gutiérrez Díaz, hvori han bekræftede, at hun kunne tiltræde sin tjeneste ved Kommissionen den 1. februar 1988.
- 15 Den 12. april 1988 sendte Arendt, chefen for afdelingen »Karriereforløb«, en skrivelse til sagsøgeren, hvori han meddelte, at der efter samtalen den 9. november 1987 var truffet afgørelse om ikke at ansætte hende som ekspeditionssekretær i stilling nr. 12 ved GD IX. Sagsøgeren har erklæret, at hun ikke har modtaget denne skrivelse.
- 16 Den 21. februar 1989 sendte sagsøgeren en skrivelse, betegnet som »ansøgning«, under henvisning til vedtægtens artikel 90, stk. 1, for
- officielt at få meddelelse om resultatet af udvælgelsesprøven og for at få oplyst, om Gutiérrez Díaz var udnævnt til tjenestemand, herunder med hvilken begrundelse
  - for det tilfælde, at Gutiérrez Díaz var ansat som ekspeditionssekretær, at få udnævnelsen annulleret
  - at blive udnævnt til tjenestemand under henvisning til, at hun opfyldte alle de væsentlige betingelser og havde alle de kvalifikationsbeviser, som kunne kræves i forbindelse med udvælgelsesprøven til den omhandlede stilling som ekspeditionssekretær, og for

- subsidiært at opnå, at udvælgelsesprøven, i tilfælde af at hendes ansøgning blev afvist, blev annulleret »fra det tidspunkt, hvor Gutiérrez Díaz fik adgang til at deltage i udvælgelsesprøven, eller fra det tidspunkt, hvor proceduren blev behæftet med en anden mangel«.
- 17 Desuden anførte hun i denne skrivelse, at de samtaler, hun den 9. og 10. november 1987 havde haft med Eric Gaskell og Richard Hay, var forløbet godt, eftersom man havde sagt til hende, at hun »i højere grad end de øvrige ansøgere opfyldte alle betingelserne«, og at hun »sikkert ville få stillingen«. Derimod var den samtale, hun havde haft med Pedro de Torres-Simo, overvejende gået dårligt, eftersom han havde givet udtryk for »en modvilje og overraskende aversion mod hende«. Denne samtale, som ikke var planlagt, kom i øvrigt ikke ind på noget af betydning for udvælgelsesprøven. Hun anførte også, at hun efter halvofficielt at være oplyst herom var overrasket over, at udvælgelsesprøven tilsyneladende havde ført til, at Gutiérrez Díaz var blevet udnævnt til omhandlede stilling. Endelig støttede hun sin »ansøgning« på følgende retlige anbringender: Vedtægtens artikel 5, stk. 3, artikel 25 og 28 var tilsidesat, fremgangsmåden i vedtægtens bilag III var tilsidesat, der var begået et åbenbart fejlskøn, princippet om ligebehandling var tilsidesat, ligesom der var begået magtfordrejning.
- 18 Den 13. september 1989 indbragte sagsøgeren en klage over en stiltiende afvisning af hendes »ansøgning« af 21. februar 1989, hvori hun principalt krævede udnævnelsen af Gutiérrez Díaz til den omhandlede stilling som ekspeditionssekretær annulleret og sig selv udnævnt til stillingen, samt subsidiært, at udvælgelsesprøven blev annulleret, og der blev afholdt en ny udvælgelsesprøve. Hun henviste indledningsvis til, at personer, som ikke har status som EF-tjenestemand, er kompetente til at rejse søgsmål mod Fællesskabets institutioner, når de har den fornødne retlige interesse. Hun henviste i den forbindelse til Domstolens dom af 19. marts 1964 (sag 27/63, Raponi mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 467) og af 10. juli 1975 (sag 77/74, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 949). Hun gjorde herefter for det første gældende, at såvel vedtægtens artikel 25, andet og tredje afsnit, som ordlyden i meddelelsen om udvælgelsesprøven var overtrådt, idet ansættelsesmyndigheden burde have meddelt hende resultaterne af udvælgelsesprøven; for det andet, at vedtægtens artikel 27 var overtrådt, således som den er fortolket af EF-Domstolen, bl.a. i dom af 21. april 1983 (sag 282/81, Ragusa mod Kommissionen, Sml. s. 1245), idet Gutiérrez Díaz' udnævnelse er sket som følge af et åbenbart fejlskøn, og ikke på grundlag af en bedømmelse af betingelserne i artikel 27; for det tredje, at vedtægtens artikel 33 er overtrådt, da ansættelsesmyndigheden, når lægeundersøgelsen har ført til en positiv udtalelse, skal ansætte den udvalgte ansø-

ger; for det fjerde, at artikel 5 i vedtægtens bilag III og vedtægtens artikel 28, litra d), og artikel 30, stk. 2, er overtrådt, eftersom den ansøger, som blev ansat, ifølge sagsøgeren ikke er opført på Udvælgelseskomitéens liste over egnede ansøgere; for det femte, at der er begået magtfordrejning på grund af uregelmæssighederne ved proceduren og på grund af, at der ikke er taget hensyn til sagsøgerens kvalifikationsbeviser og erfaring. Hun henviser i den forbindelse til Domstolens dom af 6. oktober 1982 (sag 9/81, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 3301). For det sjette anfører hun, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 5, stk. 3, og princippet om ligebehandling, således som det bl. a. er fortolket i Domstolens dom af 23. januar 1975 (sag 29/74, de Dapper mod Parlamentet, Sml. s. 35) og af 13. januar 1975 (sag 24/78, Martin mod Kommissionen, Sml. s. 603).

- 19 Ved afgørelse af 27. september 1989, som blev sendt sagsøgeren den 4. oktober 1989, afviste Kommissionen klagen.

### Retsforhandlinger

- 20 Ved stævning, indleveret til Rettens Justitskontor den 2. januar 1990, har Pérez-Mínguez Casariego anlagt nærværende sag.
- 21 Sagsøgeren søgte den 6. juni 1990 tilladelse til at anvende et andet sprog end processproget. Kommissionen har, efter at være opfordret hertil, ikke fremsat bemærkninger vedrørende anmodningen.
- 22 Retten afsagde den 6. juli 1990 i medfør af Domstolens procesreglements artikel 29, stk. 2, litra c), som i medfør af artikel 11, tredje afsnit, i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (herefter benævnt »procesreglementet«) finder tilsvarende anvendelse for Retten, en kendelse, hvorved parterne tillades at fortsætte sagen på fransk.
- 23 Ved skrivelse fra Justitskontoret stillede Retten (Femte Afdeling) den 27. november 1990 sagsøgte en række spørgsmål vedrørende arten af de forskellige egnethedslis-



ter i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/537 og den ansættelsesprocedure, ansættelsesmyndigheden anvendte, samt den betydning egnethedslisterne har haft for besættelsen af de dertil hørende stillinger, samt endelig mulighederne for de ansøgere på en egnethedsliste, som ansættelsesmyndigheden ikke har udvalgt. Kommissionen besvarede disse spørgsmål den 5. december 1990.

24 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsen af Maria Gutiérrez Díaz som ekspeditionssekretær annulleres.
- Sagsøgeren ansættes som ekspeditionssekretær, idet hun har alle de kvalifikationer mv., som i henhold til meddelelse om udvælgelsesprøven kræves for at blive ansat i stillingen.
- Subsidiært, såfremt foranstående påstand ikke tages til følge, annulleres beslutningen om at ansætte Maria Gutiérrez Díaz som ekspeditionssekretær som følge af en mangel ved sagsbehandlingen, idet hun ikke var opført på listen over egnede ansøgere og heller ikke opfyldte betingelserne for at deltage i udvælgelsesprøven, alternativt fordi hendes fortjenester ikke var så gode som sagsøgerens; endvidere annulleres proceduren fra og med udfærdigelsen af listen over egnede ansøgere, og Kommissionen tilpligtes at genoptage gennemførelsen af udvælgelsesprøven under fuldt betryggende garantier for upartiskhed og give deltagerne i udvælgelsesprøven meddelelse om resultaterne af prøven og de på grundlag heraf truffede beslutninger.

25 I replikken har sagsøgeren nedlagt følgende yderligere påstande:

- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- Subsidiært: Det pålægges sagsøgte at fremlægge dokumenterne vedrørende ansættelsen af Gutiérrez Díaz i deres fulde ordlyd.

Navnlig:

- Såfremt ansættelsesafgørelsen stammer fra Kommissionen, denne afgørelse.

- Såfremt generaldirektøren for personale og administration, Richard Hay, var kompetent til at træffe afgørelse, den af ham truffede afgørelse.
- Richard Hay's, Eric Gaskell's og Pedro de Torres-Simo's notater til Kommissionen, eller deres notater til Richard Hay.
- Sagsøgte pålægges at oplyse Retten om alle de omstændigheder, som lå til grund for, at Ristori den 10. november 1987 udarbejdede det notat, som findes som bilag 7 til svarskriftet.
- Retten afsiger i medfør af procesreglementets artikel 45, stk. 1, og artikel 47, stk. 5, kendelse om, hvilke faktiske omstændigheder der skal bevises ved vidneførelse.

Sagsøgeren har desuden anført, at hun »ikke længere påstår, at annullationen af proceduren nødvendigvis skal medføre, at hun udnævnes«.

26 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Subsidiært, frifindelse.
- Spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter de herom gældende regler.

27 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

### **Formaliteten**

28 Kommissionen har fremført tre afvisningsgrunde, som henholdsvis støttes på, at sagen er for sent anlagt, at Gutiérrez Díaz ikke er inddraget som part i sagen, og

at der ikke er overensstemmelse mellem de krav, som blev rejst under den administrative procedure, og de i stævningen fremsatte krav.

*Første afvisningsgrund: Sagen for sent anlagt*

- 29 Sagsøgte har indledningsvis anført, at det må udledes af de i stævningen nedlagte påstande, at sagen er anlagt for at opnå annullation både af udnævnelsen af Gutiérrez Díaz og af Udvælgelseskomitéens afgørelse om at opstille hende på egnethedslisten. Sagsøgeren har imidlertid ikke anfægtet de to afgørelser inden for fristen, selv om hun fik meddelelse om dem henholdsvis ved skrivelse af 12. april 1988 og 2. oktober 1987. De to afgørelser er følgelig blevet endelige, eftersom de ikke er anfægtet inden for fristen på den foreskrevne måde.
- 30 Sagsøgte tilføjer, at selv hvis det lagdes til grund, at sagsøgeren ikke har modtaget skrivelser af 12. april 1988, er sagen for sent anlagt. Det følger nemlig af vedtægtens artikel 90, stk. 2, at fristen til at indbringe klage løber fra den dag, afgørelsen meddeles modtageren og i alle tilfælde senest den dag, den pågældende får kendskab til den, hvis det drejer sig om en foranstaltning af individuel karakter. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren erkendt, at hun i hvert tilfælde var bekendt med Gutiérrez Díaz' udnævnelse på det tidspunkt, hvor hun indgav sin »ansøgning« af 21. februar 1989. Desuden var hun bekendt med »skæringsdatoen« den 31. december 1988, som var fastsat i Rådets forordning nr. 3517/85. Sagsøgte konkluderer heraf, at sagsøgeren skulle indgive en klage enten at regne fra den 31. december 1988 eller at regne fra den 21. februar 1989 og ikke blot en ansøgning at regne fra sidstnævnte dato.
- 31 Sagsøgte gør endvidere gældende, at selv om man måtte komme frem til, at sagsøgerens skrivelse af 21. februar 1989 var en »klage«, kan sagen, som er registreret den 2. januar 1990, dog heller ikke antages til påkendelse, idet sagen er anlagt efter udløbet af den tremåneders frist, som følger efter fristen på fire måneder, ved hvis udløb der i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, andet afsnit, antages at foreligge en stiltiende afvisning. Desuden medførte afgørelsen af 27. september 1989 ikke, at klagefristen løb på ny, fordi afgørelsen under alle omstændigheder blev truffet efter søgsmålsfristens udløb, jf. vedtægtens artikel 91, stk. 3, in fine. Vedrørende det sidstnævnte forhold har Kommissionen henvist til dom af 13. juli 1989 (sag 58/88, Olbrechts mod Kommissionen, Sml. s. 2643).

- 32 Sagsøgte henviser endelig til, at ifølge Domstolens faste praksis er klagefristerne ufravigelige og kan ikke være genstand for et skøn fra parternes eller Rettens side. Ifølge sagsøgte kan administrative afgørelsesers lovlighed ikke anfægtes i det uendelige, uden at det vil gribe ind i kravet om retssikkerhed for tredjemand og påvirke erhvervede rettigheder. I den forbindelse har sagsøgte påberåbt sig følgende af Domstolens domme: dom af 17. november 1965 (sag 55/64, Lens mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, Sml. 1965-1968, s. 125), dom af 17. november 1965 (sag 20/65, Collotti mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, Sml. 1965-1968, s. 127) og dom af 12. december 1967 (sag 4/67, Muller mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 415).
- 33 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende, at hun aldrig har modtaget skrivelser af 12. april 1988, og at skrivelser af 2. oktober 1987 vedrørende hendes opførelse på egnethedslisten hverken angav, at Gutiérrez Díaz var opført på denne liste eller, at hun eventuelt ville blive udnævnt. Sagsøgeren har dernæst anført, at datoen 12. april 1988, som Kommissionen havde valgt til at sende hende meddelelsen, enten lå på et for sent tidspunkt, da denne meddelelse burde have været dateret den samme dag eller i det mindste på en dato i nærheden af datoen på skrivelser af 16. december 1987 til Gutiérrez Díaz, eller for tidligt; Gutiérrez Díaz skulle jo tiltræde tjenesten i begyndelsen af 1988, hvorfor man skulle have afventet udløbet af prøvetiden på 9 måneder for at vide, om hun opfyldte kravene for at udføre den pågældende stilling. Havde det nemlig ikke været tilfældet, havde man kunnet henvende sig til sagsøgeren.
- 34 Samtidig med at sagsøgeren fastholder, at hun aldrig har modtaget en officiel meddelelse, har hun redegjort for, hvorledes hun efterhånden fik kendskab til Gutiérrez Díaz' udnævnelse. Sagsøgeren vidste nemlig, at hun var ansøger og har helt sikkert mødt hende ved samtalerne den 9. og 10. november 1987, men hun afventede en officiel underretning fra Kommissionen. Senere fik hun halvofficielt at vide, at Gutiérrez Díaz havde fået den pågældende stilling, men mente, at denne oplysning ikke kunne medføre konsekvenser i forhold til hendes egen ansøgning, idet stillingen kunne være besat med en hjælpeansat, midlertidigt ansat eller kontraktansat. Da oplysningerne blev konkretiseret, indgav hun ansøgningen af 21. februar 1989. Under alle omstændigheder fik hun ikke officielt kendskab til sin medansøgers udnævnelse, før hun læste Kommissionens svar af 4. oktober 1989 på sin klage, og hun fik først formelt bevis for udnævnelsen i bilagene til svarskriftet af 16. februar 1990.

- 35 I replikken er sagsøgeren vendt tilbage til spørgsmålet om, hvorledes den første administrative procedure skal betegnes. Hun har nemlig anført, at skrivelsen af 21. februar 1989, som hun oprindelig havde betegnet som »ansøgning«, i realiteten er en »klage over en eventuel udnævnelse af Gutiérrez Díaz«. Ifølge sagsøgeren »er teksten ikke en ansøgning, idet den ikke havde til formål, at ansættelsesmyndigheden skulle træffe en beslutning for sagsøgerens vedkommende«. På trods af bistandspligten i forhold til sagsøgeren gjorde administrationen hende ikke opmærksom på, at ansøgningen var en klage, eftersom den var rettet mod en afgørelse (dom af 13.7.1989, Olbrechts mod Kommissionen). I øvrigt har Kommissionen selv i sit svar af 4. oktober 1989 på klagen betegnet sagsøgerens skrivelse af 13. september 1989 som en »klage«. Det kan heraf udledes, at sagen er anlagt inden for fristen. Sagsøgeren har tilføjet, at selv om skrivelsen af 21. februar 1989 måtte anses for en ansøgning, kan sagen antages til påkendelse, idet vedtægtens frister i forbindelse med den administrative procedure er overholdt.
- 36 Retten skal indledningsvis bemærke, at nærværende sag først og fremmest har til formål at få udnævnelsen af den anden ansøger på egnedhedslisten til stilling nr. 12 annulleret, og ikke Udvælgelseskomitéens afgørelse om at opføre hende på denne liste. På den ene side har sagsøgeren i replikken nemlig udtrykkeligt frafaldet anbringendet om, at Gutiérrez Díaz ikke var opført på egnedhedslisten, og på den anden side omfatter de i stævningen nedlagte påstande ikke Udvælgelseskomitéens ovennævnte afgørelse.
- 37 Dernæst skal der tages stilling til problemet med sagsøgerens modtagelse af den skrivelse af 12. april 1988, som Kommissionen hævder at have sendt. Med hensyn hertil fremgår det af Domstolens faste praksis, at »bevisbyrden for, hvornår meddelelsen af en afgørelse er sket, påhviler den part, som påberåber sig, at en sag er anlagt for sent« (dom af 5.6.1980, sag 108/79, Belfiore mod Kommissionen, Sml. s. 1769; dom af 11.5.1989, sag 194/87, Maurissen mod Revisionsretten, Sml. s. 1045; og dom af 13.7.1989, Olbrechts mod Kommissionen). I den foreliggende sag har Kommissionen imidlertid ikke fremlagt bevis for, ved f.eks. et modtagelsesbevis, at sagsøgeren har modtaget det omhandlede dokument. I mangel af sådant bevis kan Retten kun lægge til grund, at sagsøgeren ikke fik kendskab til indholdet af skrivelsen af 12. april 1988, og dermed Gutiérrez Díaz' udnævnelse, før i svaret på »klagen« af 13. september 1989, som Kommissionen sendte sagsøgeren den 4. oktober 1989.

- 38 I øvrigt er den retlige kvalifikation af sagsøgerens skrivelse af 21. februar 1989, som alene Retten kan vurdere, afhængig af, hvilket kendskab sagsøgeren havde til ansættelsesprocedurens resultat på det tidspunkt, hvor nævnte skrivelse blev udfærdiget. Med hensyn til dette forhold må det ifølge Kommissionen antages, at sagsøgeren, om ikke andet, så halvofficielt, havde fået kendskab til Gutiérrez Díaz' udnævnelse til den omhandlede stilling. Kommissionen henviser i den forbindelse til ordlyden i skrivelsen af 21. februar 1989. På baggrund af sagens omstændigheder og den nævnte skrivelser ordlyd finder Retten imidlertid, at det umuligt kan hævdes, at sagsøgeren i februar 1989 havde et tilstrækkeligt sikkert og præcist kendskab til Gutiérrez Díaz' udnævnelse til stilling nr. 12 i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/537.
- 39 Følgelig var det helt logisk og berettiget, at sagsøgeren forelagde ansættelsesmyndigheden en ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, om at træffe en beslutning for hendes vedkommende med hensyn til udfaldet af den ansættelsesprocedure, hun havde deltaget i. Hun anvendte det retsmiddel, som efter sit formål var egnet til, at hun kunne ansøge om at modtage en afgørelse for hendes vedkommende, og det vil i nærværende sag sige den eller de endelige afgørelser, som var truffet i den ansættelsesprocedure, hun havde deltaget i. I den forbindelse er det forhold, at skæringsdatoen for udnævnelser er fastsat til den 31. december 1988 i ovennævnte forordning nr. 3517/85, uden betydning for, om der retmæssigt kan forelægges en ansøgning i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 1, når sagsøgeren konkret på denne måde prøvede at få oplyst ansættelsesprocedurens resultater. Under alle omstændigheder har Kommissionen i øvrigt selv i sit svar af 4. oktober 1989 på sagsøgerens klage betegnet skrivelsen af 21. februar 1989 som »ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1« og den klage, Kommissionen havde modtaget den 13. september 1989 over den stiltiende afvisning af ansøgningen, som »klage nr. R/96/89«.
- 40 Uden at det i øvrigt er nødvendigt at undersøge Kommissionens forpligtelser med hensyn til dens bistandspligt under den administrative procedure, finder Retten, at sagsøgerens skrivelse af 21. februar 1989 på grund af sagens særlige omstændigheder skal anses for en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, og at afvisningsgrunden, som er støttet på, at sagen er for sent anlagt, ikke kan tages til følge. Den stiltiende afvisning af klagen indtrådte nemlig den 22. juni 1989. Klagen af 13. september 1989 blev indbragt inden for tremånedersfristen i artikel 90, stk. 2, og sagen, som er registreret den 2. januar 1990, er anlagt inden for tremånedersfristen i artikel 91, stk. 3, til prøvelse af den udtrykkelige afvisning af 4. oktober 1989 af klagen.

*Anden afvisningsgrund: Gutiérrez Díaz ikke inddraget som part i sagen*

- 41 Sagsøgte har anført, at Gutiérrez Díaz, uafhængigt af mulighederne for intervention og tredjemandsindsigelse, har en grundlæggende ret til *for judicielt forum* at kunne gøre sine rettigheder gældende og varetage sine legitime interesser, og hun kan under ingen omstændigheder berøves muligheden for kontradiktion. Ifølge sagsøgte påberåbes der med denne indsigelse processuel ordre public, og Gutiérrez Díaz burde have været indstævnet med adgang til alle processkrifterne. Ud over i retsmødet at gentage denne afvisningsgrund og at erkende, at der ikke er tale om en »afvisningsindsigelse i streng forstand«, har Kommissionen anført, at Retten på baggrund af sagens omstændigheder bør tage stilling til dette processkridt, som Domstolens procesreglement ikke udtrykkeligt forbyder, eller i det mindste tage stilling til, om den tjenestemand, hvis udnævnelse anfægtes, eventuelt skal tilvarsles parallelt med offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.
- 42 Efter sagsøgerens opfattelse er adcitation et processkridt, som er ukendt i Fællesskabets retsorden, og unødvendigt i den foreliggende sag, idet Gutiérrez Díaz ikke anså det for at være nødvendigt at fremsætte en begæring om intervention, da hun uden tvivl mente, at Kommissionen varetog hendes interesser tilstrækkeligt.
- 43 Retten skal henvise til Domstolens dom af 10. december 1969, hvori det udtaltes: »Sagen afvises, for så vidt angår påstanden om, at Günter Arning adciteres, da procesreglementet ikke hjemler dette processkridt« (sag 12/69, Wonnerth mod Kommissionen, Sml. s. 167). Domstolens procesreglement sikrer i øvrigt rettighe-derne hos tredjemand, som ikke er inddraget i en sag, ved at åbne mulighed både for intervention — som Gutiérrez Díaz havde kunnet gøre brug af, fordi hun burde have kendskab til sagen igennem det sammendrag, som var offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* — og for tredjemandsindsigelse. Under alle omstændigheder skal procesregler i øvrigt, for at kunne anvendes af retssubjek-terne, fremgå udtrykkeligt af en retsakt og kan ikke fremfortolkes af Retten, navnlig ikke når retssubjekternes retsbeskyttelse allerede er sikret på hensigtsmæssig måde.

- 44 Denne afvisningsgrund må derfor også forkastes.

*Tredje afvisningsgrund: Ingen overensstemmelse mellem de krav, som blev fremsat i aktstykkerne i den forudgående forvaltningssag og de i stævningen fremsatte krav*

- 45 Sagsøgte har gjort gældende, at ansøgningen og klagen er rettet mod udvælgelsesprøve KOM/A/470, mens stævningen vedrører udnævnelsen af Gutiérrez Díaz, som er sket som følge af udvælgelsesprøve KOM/A/537. Dette modsætningsforhold indebærer, at sagen bør afvises, idet søgsmålet er i strid med bestemmelserne i vedtægtens artikel 91, stk. 2.
- 46 Sagsøgeren har erkendt, at hun har begået »undskyldelige fejl« i udformningen af såvel aktstykkerne i forvaltningssagen som stævningen ved undertiden at henvise til meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/470, men hun hævder, at disse fejl ikke er af betydning, eftersom Kommissionens svar af 4. oktober 1989 på hendes klage vedrører udvælgelsesprøve KOM/A/537 og er vedlagt som bilag til stævningen. Med hensyn til dette forhold har hun påberåbt sig Rettens dom af 29. marts 1990 (sag T-54/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143), hvoraf det skulle fremgå, at »når sagsøgeren har begået en undskyldelig fejl, som ikke har kunnet vildlede ... Kommissionen som part, skal de nødvendige rettelser tillades, for at stævningen kan få indhold og mening«.
- 47 Retten skal henvise til, at det følger af Domstolens faste praksis om overensstemmelse mellem aktstykkerne i forvaltningssagen og stævningen, at det er tilstrækkeligt, »såfremt tjenestemanden ... for Domstolen nedlægger påstande, der har samme genstand som klagen, og fremsætter indsigelser, der hviler på samme grundlag som de påklagede forhold« (jf. bl.a. dom af 23.10.1986, sag 142/85, Schwiering mod Revisionsretten, Sml. s. 3177).
- 48 I denne sag har sagsøgeren ganske vist flere gange i sine skrivelser forvekslet udvælgelsesprøve KOM/A/470 med udvælgelsesprøve KOM/A/537. Det fremgår dog af ansøgningen af 21. februar 1989, af klagen af 13. september 1989 og af stævningen, at disse dokumenter dels har samme genstand, dvs. udnævnelse af sag-



søgeren til den omhandlede stilling og den hermed forbundne annullation af udnævnelsen af Gutiérrez Díaz til samme stilling, dels har samme årsag, dvs. at sagsøgeren fejlagtigt ikke er udvalgt af ansættelsesmyndigheden til at varetage stilling nr. 12 i meddelelsen om udvælgelsesprøve KOM/A/537. I øvrigt er udvælgelsesprøve KOM/A/537 altid nævnt mindst én gang i hvert af disse dokumenter, enten i selve teksten eller i de vedlagte bilag. Desuden konstaterer Retten, at sagsøgeren ikke har omtalt udvælgelsesprøve KOM/A/470 i påstandene. Endelig skal det fremhæves, at disse faktiske fejl i intet tilfælde kunne vildlede Kommissionen, hvorved det tydeligt fremgår af svaret på klagen og af svarskriftet, at Kommissionen fuldt ud var klar over, at sagens genstand vedrørte udvælgelsesprøve KOM/A/537 og ikke udvælgelsesprøve KOM/A/470.

- 49 Det følger af det anførte, at denne afvisningsgrund også må forkastes. Følgelig fremmes sagen til realitetspåkendelse.

### Realiteten

- 50 Foruden påstandene i stævningen har sagsøgeren i replikken nedlagt nye påstande om, at Retten pålægger sagsøgte at fremlægge dokumenter, redegøre for visse forhold og klarlægge en række omstændigheder ved vidneførsel. Derfor bør der foretages en undersøgelse først af påstandene vedrørende annullation af Gutiérrez Díaz' udnævnelse og af ansættelsesproceduren efter udarbejdelsen af egnethedslisten, dernæst påstandene om, at Retten bestemmer, at sagsøgeren udnævnes eller at udvælgelsesproceduren genoptages, og endelig påstanden om, at der foranstalles visse former for bevisoptagelse.

### Påstandene om annullation af Gutiérrez Díaz' udnævnelse og af ansættelsesproceduren efter udarbejdelsen af egnethedslisten

- 51 Til støtte for påstandene fremsatte sagsøgeren oprindelig seks anbringender: Overtrædelse af vedtægtens artikel 25 og bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, åbenbart fejlskøn fra Kommissionens side, som udgør en overtrædelse af vedtægtens 27, overtrædelse af vedtægtens artikel 33, overtrædelse af artikel 5 i vedtægtens bilag III, magtfordrejning og tilsidesættelse af princippet om ligebehandling.

52 Kommissionen har præciseret, at de anbringender og argumenter, som den fremsatte i svaret af 4. oktober 1989 på sagsøgerens klage, kan anses for fuldt ud givet i svarskriftet.

53 Da sagsøgeren under retsmødet udtrykkeligt har frafaldet sine påstande om, at vedtægtens artikel 33 og artikel 5 i vedtægtens bilag III blev overtrådt, bør der af hensyn til en logisk argumentation foretages en undersøgelse først af anbringendet om, at der er udøvet et åbenbart fejlskøn, som udgør en overtrædelse af vedtægtens artikel 27, dernæst af anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, herefter af anbringendet om magtfordrejning og endelig af anbringendet om en overtrædelse af vedtægtens artikel 25.

*Anbringendet om et åbenbart fejlskøn, som udgør en overtrædelse af vedtægtens artikel 27*

54 Sagsøgeren har anført, at Gutiérrez Díaz' ansøgning ikke opfyldte betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og at hendes kvalifikationsbeviser og curriculum vitae i øvrigt var på et lavere niveau end hendes. Følgelig har ansættelsesmyndigheden på grund af sine »subjektive og fejlagtige« vurderinger overtrådt vedtægtens artikel 27, ifølge hvilken »det ved ansættelse skal tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet«, således som den er fortolket af Domstolen i dom af 21. april 1983, Ragusa mod Kommissionen.

55 Sagsøgte har anført, at sagsøgeren hverken har fremført argumenter eller beviser, som kan understøtte disse anbringender. I øvrigt kan hverken sagsøgeren, ansættelsesmyndigheden, eller endog Retten og Domstolen efterprøve grundlaget for en udvælgelseskomités skønmæssige beslutninger (Domstolens dom af 14.7.1983, sag 144/82, Detti mod Domstolen, Sml. s. 2436). Med hensyn til dette forhold har Kommissionen støttet sig på Domstolens praksis, ifølge hvilken »den undersøgelse af egnetheden, som en udvælgelseskomité skal foretage, er frem for alt af sammenlignende karakter og dækkes af den grund af den tavshedspligt, der gælder for disse drøftelser« (dom af 14.6.1972, sag 44/71, Marcato mod Kommissionen, Sml. s. 105; dom af 9.10.1974, forenede sager 112/73, 144/73 og 145/73, Campo-grande m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 981). Endvidere udtalte Domstolen i dom af 27. oktober 1977 (sag 121/76, Moli mod Kommissionen, Sml. s. 1971), at den ikke er kompetent til at træde i ansættelsesmyndighedens sted og bestemme, at

dens afgørelse skal have gyldighed som en ansættelse. Med hensyn til dette forhold har Kommissionen også henvist til udtalelsen i Rettens dom af 16. oktober 1990 (sag T-128/89, Brumter mod Rådet, Sml. II, s. 545), hvori det hedder, at da ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn, er Domstolens kontrol »begrænset til, om administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt«.

56 Retten finder indledningsvis at burde citere den nævnte dom af 9. oktober 1974, Campogrande m.fl. mod Kommissionen, hvori Domstolen udtalte, at »den undersøgelse af egnetheden, som en udvælgelseskomité skal foretage, frem for alt er af sammenlignende karakter og af den grund dækkes af den tavshedspligt, der gælder for disse drøftelser, således at disse kun kan falde ind under (Rettens) kontrol i tilfælde af åbenbar krænkelse af de regler, der gælder for udvælgelseskomitéernes arbejde«. Retten finder desuden at måtte understrege, at kontrollen med afgørelser i forbindelse med ansættelse sker under hensyn til ansættelsesmyndighedens skønsmæssige beføjelse. Kontrollen er begrænset til at undersøge, om der er indtruffet uregelmæssigheder i sagsbehandlingen, at efterprøve, om de faktiske omstændigheder, administrationen har lagt til grund for sin afgørelse, er materielt rigtige, og endelig at afklare, om den administrative afgørelse er behæftet med et åbenbart fejlskøn, en retlig fejl eller magtfordrejning.

57 Retten fastslår for den foreliggende sags vedkommende, at for så vidt angår anbringendet om et åbenbart fejlskøn, således som det gøres gældende af sagsøgeren, er der ikke fremført nogle omstændigheder, som gør det muligt at prøve rigtigheden heraf. Sagsøgeren påberåber sig nemlig afgørende omstændigheder, som ikke er godtgjort, f.eks. ved præcise og sammenlignende oplysninger med hensyn til sagsøgerens og Gutiérrez Díaz' situation. Endvidere har sagsøgeren hverken bestridt, eller taget stilling til, begrundelsen for den anfægtede udnævnelse, der fremgår af Ristori's skrivelse af 10. november 1987, som hun fik kendskab til i forbindelse med svarskriftets forkyndelse. Følgelig er der i sagen intet holdepunkt for, at der er begået nogen form for åbenbart fejlskøn, som udgør en overtrædelse af vedtægtens artikel 27.

58 Dette anbringende kan derfor ikke tages til følge.

*Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om ligebehandling*

- 59 Sagsøgeren har anført, at det fremgår af undersøgelsen af de uregelmæssigheder, fremgangsmåden ved udvælgelsesprøve KOM/A/537 var behæftet med, at ansættelsesmyndigheden havde en vilkårlig holdning, som var »i strid med EF-institutionernes interesser og retfærdighedshensynet i almindelighed«. Den person, som blev udnævnt, blev det nemlig, uden at der var taget hensyn til eller foretaget en bedømmelse af vedkommendes kvalifikationsbeviser og viden. Med hensyn hertil har sagsøgeren påberåbt sig såvel Domstolens dom af 6. oktober 1982, Williams mod Revisionsretten, som Kommissionens svar af 4. oktober 1989 på sagsøgerens klage, hvori Kommissionen understregede, »at de forhold, som indgår i vurderingen, ikke alene afhænger af de pågældendes viden og faglige brugbarhed, men også vedkommendes karakter, adfærd og personlighed i sin helhed, som derved falder uden for forhold, der kan begrundes«. Ifølge sagsøgeren kan sådanne kriterier ikke anvendes som begrundelse, idet udvælgelsesproceduren bør have til formål at få udnævnt den bedste ansøger, uden at der gøres brug af subjektive kriterier.
- 60 Ifølge sagsøgeren udgør helheden af disse forhold en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling i vedtægtens artikel 5, stk. 3, hvori det hedder: »Tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår«. I en udvælgelsesprøve bør den anvendelse af objektive kriterier, som skal gøre det muligt at vælge den bedste ansøger, udelukkende hvile på en retfærdig, upartisk og ikke-diskriminerende vurdering af ansøgernes kvalifikationer. Med hensyn til dette forhold har sagsøgeren påberåbt sig dommene af 23. januar 1975 og 13. februar 1979, de Dapper mod Parlamentet og Martin mod Kommissionen, begge tidligere nævnt.
- 61 Sagsøgte har gjort gældende, at det fremgår af sagens akter, at ansættelsesmyndigheden og Udvalgelseskomitéen for Udvalgelsesprøve KOM/A/537 under den omhandlede ansættelsesprocedure ønskede at udvælge den ansøger, som var mest kvalificeret til stilling nr. 12 i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/537.
- 62 Retten konstaterer, at sagsøgeren intet har fremført til støtte for dette anbringende, som gør det muligt at vurdere dets rigtighed. Sagsøgeren har nemlig alene i upræcise og generelle vendinger gjort gældende, at der hverken skete en bedømmelse af Gutiérrez Díaz' kvalifikationsbeviser og viden, eller toges hensyn hertil, mens det fremgår af Udvalgelseskomitéens endelige rapport af 3. september 1987,

at komitéen foretog en fuldstændig bedømmelse, herunder ved hjælp af samtaler, af kvalifikationerne og beviserne herfor hos de seks ansøgere, som opfyldte betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Det fremgår på intet punkt af sagen, at Kommissionen har overtrådt vedtægtens artikel 5, stk. 3 og dermed tilsidesat princippet om ligebehandling.

- 63 Dette anbringende kan derfor ikke tages til følge.

### *Anbringendet om magtfordrejning*

- 64 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren fremført de samme argumenter, som blev fremført til støtte for det ovenfor påkendte anbringende om tilsidesættelse af princippet om ligebehandling. Under retsmødet har sagsøgeren tilføjet, at i betragtning af den hurtighed, hvormed der blev truffet afgørelse om udnævnelsen, kan samordningen mellem de personer, som foretog samtalerne, ikke have fundet sted, og det må heraf udledes, at afgørelsen var truffet på forhånd.
- 65 Heroverfor har sagsøgte ikke alene påberåbt sig sin argumentation i forbindelse med anbringendet om en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, men har endvidere anført, at det er overraskende, at sagsøgtens egen hurtighed anfægtes, i betragtning af at ønsket om hurtighed og effektivitet var begrundet i den særlige sammenhæng, hvori ansættelsen indgik, her konkret ansættelsen af spanske tjenestemænd, og i tjenestens interesse.
- 66 Da Retten allerede har taget stilling til de argumenter, som er fælles for det anbringende, som før blev påkendt, og dette anbringende, skal der alene tages stilling til argumentet om, at ansættelsesmyndighedens afgørelse hævdes at være truffet for hurtigt. Herom har Ristori præciseret i sit notat af 10. november 1987, at afgørelsen om udnævnelse blev »truffet efter aftale med Direktorat IX-E samt Generaldirektoratet«. Sagsøgeren kan derfor ikke gøre gældende, at der ikke skulle være sket en samordning mellem de personer, hun mødte ved samtalerne. Desuden ses det forhold, at der gik omkring én dag mellem det tidspunkt, da samtalerne blev tilendebragt, og Ristori udarbejdede det omhandlede notat, på ingen måde at udgøre magtfordrejning i betragtning af, at der var et meget begrænset antal ansøgere, og at alle de personer, som deltog i samtalerne, henhørte under det samme generaldirektorat. Tværtimod er det udtryk for, at Kommissionen hurtigst muligt ønsker at løse problemerne i forbindelse med besættelsen af ledige stillinger.

*Anbringendet om en overtrædelse af vedtægtens artikel 25 og bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven*

- 67 Sagsøgeren har gjort gældende, at pligten til dels skriftligt at meddele individuelle afgørelser, der indebærer et klagepunkt, dels at begrunde disse, både fremgår af bestemmelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 2 og 3, samt ordlyden i meddelelsen om den pågældende udvælgelsesprøve. Sagsøgte har derfor overtrådt disse bestemmelser ved ikke at meddele sagsøgeren prøvens resultat og de begrundede resultater vedrørende sagsøgeren. Desuden bragte det forhold, at der i to år ikke blev meddelt noget som helst vedrørende prøvens resultat, sagsøgeren i en uafklaret situation, »hvori hun fortsat var afventende og ... som forhindrede hende i at foretage sig noget for at varetage sine legitime interesser«.
- 68 Med hensyn til pligten til at give meddelelse har sagsøgte indledningsvis anført, at sagsøgeren fik meddelelse om resultatet af den generelle udvælgelsesprøve KOM/A/537 ved skrivelse af 2. oktober 1987 fra chefen for afdelingen »Ansættelser«, og at ansættelsesmyndighedens endelige afgørelse, hvorved sagsøgeren fik underretning om, at hun ikke havde fået stillingen, blev meddelt hende ved skrivelse af 12. april 1988. I duplikken har sagsøgte nærmere anført, at sidstnævnte skrivelse »intet har at gøre med pligten i meddelelsen om udvælgelsesprøven til at underrette ansøgerne om de resultater, som vedrører dem«, og at sagsøgeren er blevet underrettet om de af Udvalgelseskomitéens resultater, som vedrører hende. Sagsøgte har tilføjet, at selv om det ikke måtte anses for tilstrækkeligt bevist, at den sidstnævnte skrivelse blev modtaget, kan dette forhold ikke bevirke en automatisk udnævnelse af sagsøgeren samt en annullation af alle de tidligere retsakter, som vedrører udvælgelsesproceduren. Ifølge Kommissionen vedrører vedtægtens artikel 25 i øvrigt den »skriftlige« meddelelse. Det er imidlertid godtgjort, at denne pligt er overholdt, eftersom Kommissionen sendte sagsøgeren skrivelsen af 12. april 1988.
- 69 Om pligten til at begrunde ansættelsesmyndighedens endelige afgørelse om udnævnelse har Kommissionen derefter gjort gældende, at Domstolen i dom af 31. marts 1965 fastslog, at i et tilfælde, hvor sagsøgeren, som var opført på en egnethedsliste, ikke var blevet udnævnt af ansættelsesmyndigheden, at »sidstnævnte afgørelse (den udvalgte ansøgers udnævnelse) ikke skulle begrundes over for adressaten, i forhold til hvem afgørelsen ikke indeholdt et klagepunkt. Sagsøgerens forlangende er ensbetydende med et pålæg til ansættelsesmyndigheden om at begrunde, hvorfor den ikke har truffet en anden afgørelse. Udvalgelsesproceduren har netop til formål at overflødiggøre en sådan begrundelse, hvis virkninger i øvrigt kunne være til skade

for en forbigået ansøger« (sag 16/64, Rauch mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 39; jf. også Raponi mod Kommissionen, nævnt ovenfor). Ifølge Kommissionen bør denne dom fortolkes således, »at når ansøgerne er blevet oplyst om resultaterne ved udvælgelsesprøven, er (Kommissionen) ikke længere forpligtet til at give meddelelse om enhver udnævnelse til de ansøgere, som ikke er blevet udvalgt til denne stilling«, og desuden ved ansøgerne på den af Udvalgelseskomitéen udarbejdede egnethedsliste, at i listens gyldighedsperiode og indtil dens udløb kan de modtage et tilbud om ansættelse fra Kommissionen.

- 70 Under retsmødet har Kommissionen tilføjet, at ansøgere på egnethedslisten ikke har krav på en udnævnelse, og at det ikke er tænkeligt, at der består en eventuel pligt til at underrette dem om udnævnelsen af en eller flere af de øvrige ansøgere på den samme egnethedsliste forsynet med en tilstrækkelig begrundelse for deres vedkommende. Dels ville pligten være vanskelig at forvalte, navnlig i forbindelse med udvælgelsesprøver med mange deltagere, for hvilke der findes egnethedslistor med mange ansøgere, dels ville en sådan pligt bevirke, at udarbejdelsen af begrundelsen for sådanne »afgørelser« truffet af ansættelsesmyndigheden ville blive meget kompleks i betragtning såvel af det vide skøn, ansættelsesmyndigheden har i forbindelse med denne sidste del af ansættelsesproceduren, som af, at alle ansøgere på en egnethedsliste efter Udvalgelseskomitéens opfattelse fortjener at blive udnævnt. Endelig har Kommissionen gjort det klart, at den anser det for delikat at udforme en pligt til at begrunde udnævnelser i forhold til ansøgere på egnethedslisten, som ansættelsesmyndigheden ikke ansætter, alt efter, om der deltager mange eller få i den omhandlede udvælgelsesprocedure.

- 71 Med hensyn til pligten til at give meddelelse i vedtægtens artikel 25, stk. 2, og endvidere for nærværende sags vedkommende i meddelelsen om udvælgelsesprøven skal Retten bemærke, at prøvens resultat, således som Udvalgelseskomitéen fastlagde det, blev meddelt sagsøgeren ved sagsøgtens skrivelse af 2. oktober 1987, der er vedlagt stævningen. Følgelig fremgår det klart, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig en overtrædelse af de særlige bestemmelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven, hvori det hedder, at ansøgerne skal underrettes individuelt om det resultat fra udvælgelsesprøven, som vedrører dem. Med hensyn til argumentet om, at sagsøgeren forholdt sig afventende på grund af Kommissionens handlemåde, bemærkes, at sagsøgeren blot skulle have forelagt sin ansøgning tidligere, og at den usikkerhed, hun klager over, kun skyldtes hendes egen passivitet.

- 72 I øvrigt må det fastslås, at ansættelsesmyndighedens afgørelse vedrørende sagsøgeren, dvs. afgørelsen om ikke at udnævne hende, blev meddelt skriftligt, nemlig ved skrivelse af 12. april 1988, som hun senest fik kendskab til, da hun modtog Kommissionens svar på sin klage. I den forbindelse udgør det forhold, at denne meddelelse var forsinket, ikke i sig selv en overtrædelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, første pkt., som kan medføre den anfægtede retsakts annullation (Domstolens dom af 29.10.1981, sag 125/80, Arning mod Kommissionen, Sml. s. 2539; og af 30.5.1984, sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. s. 2323).
- 73 Med hensyn til begrundelsespligten i vedtægtens artikel 25, stk. 2, konstaterer Retten for det første, at bestemmelsen er en gentagelse af det almindelige krav i EØF-Traktatens artikel 190. Det fremgår nærmere bestemt af denne vedtægtsbestemmelse, at »enhver afgørelse, der træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, straks skal meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt. Enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes«. Domstolen fastslog i dom af 26. november 1981 (sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861), at »pligten til at begrunde en akt, der indeholder et klagepunkt, har til formål at gøre det muligt for Domstolen at udøve sin kontrol med hensyn til afgørelsens lovlighed, og at give afgørelsens adressat oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, hvorvidt afgørelsen er korrekt eller behæftet med mangler, hvorefter dens lovlighed kan anfægtes«. Begrundelsespligten er altså et vigtigt princip i fælleskabsretten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn.
- 74 For det andet henvises til indholdet af en ansættelsesprocedure afholdt i medfør af bestemmelserne i vedtægtens artikel 29, stk. 1, og vedtægtens bilag III, som kræver en udvælgelseskomité's medvirken, således som bestemmelserne er anvendt i nærværende sag. Proceduren omfatter tre etaper, hvori først Udvælgelseskomitéen, og derefter ansættelsesmyndigheden medvirker. De to første etaper, som sker på Udvælgelseskomitéens ansvar, består for det første i at undersøge, om ansøgningerne opfylder betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og for det andet i at foretage et valg blandt de ansøgere, som har fået adgang til prøven, ved hjælp enten af en sammenlignende bedømmelse af deres kvalifikationsbeviser, viden og erhvervs erfaring, eller af deres resultater ved prøverne, eller endelig ved hjælp af en kumuleret anvendelse af disse udvælgelseskriterier alt efter arten af den pågældende prøve. Denne anden etape består for Udvælgelseskomitéen i at opføre de ansøgere, som den anser for de bedste, på den egnethedsliste, som forelægges ansættelsesmyndigheden. Listen opfører ansøgerne enten efter fortjeneste eller, som i



den foreliggende sag, i alfabetisk orden. Ansættelsesmyndighedens udnævnelse af en eller flere af ansøgerne på denne egnethedsliste er den tredje og sidste etape i ansættelsesproceduren, hvorved det bemærkes, at ansættelsesmyndigheden kun af tvingende tjenstlige hensyn, som er behørigt begrundet, kan fravige den rækkefølge, som Udvælgelseskomitéen eventuelt har fastsat (Rettens dom af 13.12.1990, forenede sager T-160/89 og T-161/89, Kalavros mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, Sml. II, s. 871).

- 75 Domstolen fastslog ganske vist i dom af 31. marts 1965, Rauch mod Kommissionen, hvor der var tale om en afgørelse truffet under tredje etape af den beskrevne ansættelsesprocedure: »Der er ikke truffet formel afgørelse om 'ikke at udnævne' sagsøgeren, men kun en afgørelse om at udnævne Kurtz. Denne afgørelse skulle ikke begrundes over for adressaten, i forhold til hvem den ikke indeholdt et klagepunkt. Sagsøgerens forlangende er ensbetydende med pålæg til ansættelsesmyndigheden om at begrunde, hvorfor den ikke har truffet en anden afgørelse. Udvælgelsesproceduren har netop til formål at overflødiggøre en sådan begrundelse, hvis virkninger i øvrigt kunne være til skade for en forbigået ansøger.«
- 76 Det skal dog præciseres, at i Rauch-sagen var rækkefølgen på egnethedslisten, som også bestod af to navne, til forskel fra nærværende sag fastsat efter fortjeneste, og ansættelsesmyndigheden havde udnævnt den ansøger, som var opført først på egnethedslisten. Udvælgelseskomitéen havde derfor egentlig været pligtig at informere de to ansøgere, som var opført på listen, om deres rækkefølge og forsyne denne oplysning med en passende begrundelse. Som Domstolen udtalte, er det i et sådant tilfælde selve det princip, som ligger til grund for udvælgelsesprøven, der udgør en tilstrækkelig begrundelse i forhold til ansøgerne, eftersom det er klart, at ansættelsesmyndigheden ikke, i forhold til forbigåede ansøgere, som står efter den udnævnte ansøger på en egnethedsliste, hvis rækkefølge er fastlagt efter fortjeneste, skal begrunde sin afgørelse om ikke at udnævne disse ansøgere. Det er grunden til, at Domstolen for dette præcise tilfælde fastslog, at »udvælgelsesproceduren netop har til formål at overflødiggøre en sådan begrundelse«. I den foreliggende sag er situationen derimod en ganske anden, dels fordi ansøgerne på egnethedslisten ikke er opstillet efter fortjeneste, dels fordi den ansøger, som ikke fik stillingen, ikke har modtaget nogen begrundelse, hvorved hun, end ikke kortfattet, kunne få kendskab til grundene til, at ansættelsesmyndigheden ikke havde udnævnt hende.

- 77 I et sådant tilfælde, hvor udvælgelsesproceduren ikke i sig selv kunne udgøre en tilstrækkelig begrundelse, og hvor udnævnelsen af en ansøger direkte og umiddelbart berører retsstillingen for den anden ansøger på egnethedslisten, finder Retten, at begrundelsespligten på ny får fuld betydning i forhold til sidstnævnte. Det ville nemlig være ganske og aldeles fornuftsstridigt, urimeligt og i strid med ordlyden og formålet med bestemmelserne i vedtægtens artikel 25, stk. 2, såfremt ansøgere, som var blevet udelukket under ansættelsesprocedurens to første etaper, for deres vedkommende kunne få begrundede afgørelser og dermed være i stand til fuldt ud at gøre deres rettigheder gældende, jf. Domstolens faste praksis (bl.a. dom af 14.6.1972, sag 44/71, Marcato mod Kommissionen, Sml. s. 105; og ovennævnte dom af 26.11.1981, Michel mod Europa-Parlamentet), mens de bedre ansøgere, som var nået frem til udvælgelsesprocedurens tredje etape, og som var opført på en egnethedsliste, udarbejdet uden hensyn til fortjenester, kunne forbigås under ansættelsesproceduren uden nogen som helst forklaring, som kunne gøre dem bekendt med årsagerne til, at ansættelsesmyndigheden ikke valgte dem, og satte dem i stand til at bedømme, om valget var berettiget.
- 78 Under en ansættelsesprocedure som den her omhandlede må det være klart, at såfremt man analyserer argumentationen fra ansættelsesmyndigheden, som på det sidste stadium udnævner en ansøger på egnethedslisten til den ene stilling, som skal besættes, ledsages denne udnævnelse uundgåeligt samtidig af en afgørelse — i det mindste stiltiende, men dog nødvendigvis om ikke at udnævne den anden eller de øvrige ansøgere på egnethedslisten. Dette har Kommissionen i øvrigt udtrykkeligt erkendt i svaret på sagsøgerens klage, hvori det hedder, at »afgørelsen i notatet af 12. april 1988, hvorved administrationen meddelte klageren, at valget ikke var faldet på hende, ubestrideligt berører klagerens retsstilling direkte og umiddelbart«. I denne sag, hvilket er en forskel fra »almindelige« ansættelsesprocedurer, hvor ansøgere på en reserveliste efterhånden kan blive ansat i forskellige stillinger, er ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at udnævne ansøgeren til stilling nr. 12 negativ i forhold til hende, idet, som det bekræftes af Kommissionen i dens besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål, udnævnelsen af Gutiérrez Díaz fik den umiddelbare virkning, at den egnethedsliste, hvorpå sagsøgeren var opført, faldt bort. Følgelig kunne sagsøgeren ikke længere gøre sig håb om en udnævnelse og var udelukket fra en enhver ansættelsesprocedure.

- 79 Retten finder i øvrigt, at argumentet om, at begrundelsen i ansættelsesmyndighedens endelige afgørelse kunne skade forbigående ansøgere, ikke er relevant. For det første fordi begrundelsen i en afgørelse, der indeholder et klagepunkt, efter sagens natur indebærer en relativt negativ vurdering af adressaten. For det andet fordi hensynet til overholdelsen af princippet om ligebehandling og beskyttelsen af retsundergivnes rettigheder bør gå forud for hensynet til reaktionen hos de ansøgere, der ikke blev taget i betragtning, når de modtager en sådan begrundelse. Endelig fordi disse ansøgere er de eneste, som får kendskab til denne begrundelse, der ikke i noget tilfælde bør offentliggøres (Rettens dom af 13.12.1990, Kalavros mod De Europæiske Fællesskabers Domstol).
- 80 Retten finder endelig, at Kommissionens argumentation om en tilpasning af begrundelsespligten under hensyn til antallet af deltagere ved udvælgelsesprøverne ikke er holdbar. Under forbehold af respekten for rækkefølgen efter fortjeneste, som Udvælgelseskomitéen har fastsat, er det nemlig klart, at ansøgere på en lang reserveliste, som er gyldig i et relativt langt tidsrum, ikke får deres retsstilling direkte og umiddelbart berørt af en udnævnelse, som ansættelsesmyndigheden foretager på grundlag af denne liste, fordi de bevarer muligheden for at blive udnævnt til en ledig eller nyoprettet stilling i hele reservelistens gyldighedsperiode, selv om det, som Kommissionen med rette har fremhævet, drejer sig om en mulighed for at blive udnævnt, og ikke en ret hertil. Derfor kan Kommissionens argument om, at meddelelsen af sådanne begrundelser ville belaste systemet, ikke tages til følge. For det første fordi sådanne begrundelser, når alt kommer til alt, bliver sjældne, for det andet fordi de på et tidligt tidspunkt kan udfærdiges klart, men ret kortfattet, og senere uddybes efter den pågældendes anmodning, og endelig fordi det bør understreges, at senere retssager som følge af, at de administrative afgørelser ganske mangler eller har en utilstrækkelig begrundelse, for administrationen indebærer et større arbejde end arbejdet med at udfærdige nogle passende og fyldestgørende begrundelser, hvorved sådanne sager kunne undgås.
- 81 Retten fastslår i nærværende sag, at skrivelsen af 12. april 1988, uden at det er fornødent præcist at undersøge omstændighederne med hensyn til modtagelsen, underrettede sagsøgeren om afgørelsen om ikke at udnævne hende til den omhandlede stilling. At retsakten er en afgørelse fremgår af dens ordlyd: »... er det besluttet ikke at ansætte Dem ...«. Der ville herved tillige kunne henvises til, at aktens karakter af afgørelse udtrykkeligt blev bekræftet i Kommissionens svar på sagsøgerens klage. I øvrigt er det klart, hvilket Kommissionen ikke har bestridt, at

denne afgørelse ikke indeholder nogen form for begrundelse, som kan oplyse sagsøgeren om grundene til, at ansættelsesmyndigheden lod hende ude af betragtning. Det fremgår imidlertid af det anførte, at denne afgørelse indeholder et klagepunkt for hende, idet den umiddelbart og direkte berører hendes retsstilling ved definitivt at udelukke hende fra ansættelsesproceduren som følge af, at den egnethedsliste, hvorpå hun var opført, samtidig faldt bort.

- 82 Under disse omstændigheder finder Retten, at sagsøgte var retligt forpligtet til at begrunde sit svar i forhold til sagsøgeren, og at sagsøgte ikke har opfyldt denne vigtige betingelse i vedtægtens artikel 25, stk. 2.
- 83 På dette trin i pådømmelsen må det dog konstateres, at sagsøgte i foreliggende sag under den skriftlige forhandling har meddelt Retten den anfægtede afgørelses begrundelse, som fremgår af Ristori's notat af 10. november 1987. Desuden har Kommissionens repræsentant under retsmødet som et svar på et spørgsmål fra et af Rettens medlemmer anført, at sagsøgte bekræftede, at dette var den afgørelse, som havde medført, at der blev set bort fra sagsøgerens ansøgning, og at Kommissionen approberede begrundelsens ordlyd.
- 84 Sagsøgeren har hverken i replikken eller under den mundtlige forhandling bestridt rigtigheden af denne begrundelse, hvori det hed: »... den pågældende (Gutiérrez Diaz) har ud over sine kundskaber på området samt sin erfaring med hensyn til forvaltning og EDB den profil, som bedst passer til tjenestegrenens behov.«
- 85 På baggrund af disse resultater finder Retten, at den præcise betydning af anbringendet om, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at udnævne sagsøgeren til den omhandlede stilling mangler begrundelse, bør analyseres, og at det bør undersøges, hvorvidt sagsøgeren har bevaret en retlig interesse i, at der træffes afgørelse om dette anbringende.
- 86 Hvad for det første angår betydningen af anbringendet om, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at udnævne sagsøgeren mangler begrundelse, konstaterer

Retten, at det forhold, at dette anbringende konkret tages til følge, på ingen måde i sig selv kan medføre, at Gutiérrez Díaz' udnævnelse annulleres, og i øvrigt heller ikke, at der foretages annullation af den ansættelsesprocedure, som fulgte efter udarbejdelsen af egnedhedslisten. At en sådan overtrædelse af vedtægtens artikel 25 er fastslået, kan kun medføre annullation på grund af manglende begrundelse af ansættelsesmyndighedens afgørelse om ikke at udnævne sagsøgeren. Herefter medfører dette, at Kommissionen i henhold til EØF-Traktatens artikel 176 skal drage konsekvenserne af Rettens dom og gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, herunder f.eks. at institutionen bekræfter den omhandlede afgørelse, nu forsynet med en passende begrundelse. Retten finder derfor, at anbringendet om den manglende begrundelse af afgørelsen om ikke at udnævne sagsøgeren i realiteten, og i betragtning af de øvrige i sagen nedlagte påstande, skal anses for en påstand om annullation af denne afgørelse alene.

87 Hvad for det andet angår spørgsmålet, om sagsøgeren har bevaret en retlig interesse i, at der træffes afgørelse med hensyn til dette anbringende, bør der først ved analogi henvises til Domstolens dom af 30. maj 1984 (sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. s. 2323), hvori det hedder: »Da alle sagsøgerens indsigelser mod ansættelsesmyndighedens beslutning om at afslå hans ansøgning til den ledige stilling har vist sig at være ugrundede, har sagsøgeren ikke en retlig interesse i, at udnævnelsen af en anden ansøger til den stilling, som han ikke gyldigt kan gøre krav på, annulleres«. Tilsvarende må der henvises til dom af 8. marts 1988 (forenede sager 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 og 78/86, Sergio mod Kommissionen, Sml. s. 1399), hvori Domstolen udtalte, at »det under retsforhandlingerne oplyste i undtagelsestilfælde kan bevirke, at der ikke længere er grundlag for et anbringende om, at afgørelsen ikke er blevet begrundet, således at det ikke længere kan begrunde en annullation af afgørelsen«.

88 I denne sag fremgår det af det foregående, at for det første har sagsøgeren ikke fremsat et anbringende, som kan medføre annullation af ansættelsesmyndighedens udnævnelse af den ansøger, som blev udnævnt til stillingen; for det andet, at der heller ikke er fremsat et anbringende, som kan føre til annullation af den del af ansættelsesproceduren, som ligger efter udarbejdelsen af egnedhedslisten; og endelig at sagsøgeren undlod, uanset at hun var i stand til det, at bestride rigtigheden af de grunde, som fik ansættelsesmyndigheden til at se bort fra hendes ansøgning, hvilket gælder uanset den forsinkelse, hvormed hun blev meddelt grundene, og selv om den oprindelige afgørelse om at se bort fra hendes ansøgning manglede begrundelse.

- 89 Herefter fastslår Retten, at de i stævningen nedlagte påstande om annullation af Kommissionens afgørelse om udnævnelse til stilling nr. 12 ved udvælgelsesprøve KOM/A/537, samt annullation af den del af ansættelsesproceduren, som ligger efter udarbejdelsen af egnethedslisten, bør forkastes, og at påstanden om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse om at se bort fra sagsøgerens ansøgning som følge af afgørelsens manglende begrundelse er blevet genstandsløs.

**Påstandene om, at Retten giver pålæg om at udnævne ansøgeren, og, subsidiært, at udvælgelsesproceduren genoptages**

- 90 Retten finder at måtte henvise til ordlyden i artikel 176, stk. 1, i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, som finder anvendelse på Retten i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans. Det hedder i denne bestemmelse, at den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, »har pligt til at gennemføre de til [Rettens] doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger«.

- 91 Det bemærkes, at sagsøgerens påstande om, at Retten skal pålægge Kommissionen at udnævne sagsøgeren og, subsidiært, at udvælgelsesproceduren genoptages, må afvises, da Retten ikke, uden at gribe ind i den administrative myndigheds beføjelser, kan tilpligte Fællesskabets institutioner at træffe foranstaltninger eller sætte sig i deres sted (Domstolens dom af 27.10.1977, sag 121/76, Moli mod Kommissionen; og af 9.6.1983, sag 225/82, Verzyck mod Kommissionen, Sml. s. 1991).

**Sagsøgerens påstande om, at Retten tilpligter Kommissionen at fremlægge dokumenter og fremkomme med visse forklaringer, samt at der foranstaltes bevisoptagelse ved vidneførsel**

- 92 Sagsøgeren har henvist til Domstolens procesreglements artikel 42, stk. 1, vedrørende anførelse af yderligere beviser til støtte for sit krav i replikken om, at omstændighederne ved Gutiérrez Díaz' udnævnelse præciseres. Det er nemlig først i Kommissionens svarskrift, at sagsøgeren har kunnet få oplysninger om udnævnelsen.

- 93 Sagsøgte har bemærket, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at der var uregelmæssigheder i den fulgte fremgangsmåde, og at den hurtighed og effektivitet, hvormed administrationen udnævnte den ansøger, som er bedst egnet til stillingen, ikke kan anfægtes, navnlig ikke da gyldigheden af denne ansættelsesprocedure var tidsbegrænset.
- 94 Retten konstaterer, at sagsøgerens påstande har til formål, at Retten skal bestemme, at der skal ske bevisoptagelse bl.a. for at få fremlagt visse dokumenter vedrørende den omtvistede ansættelsesprocedure. Med hensyn til dette forhold henvises til, at i henhold til Domstolens procesreglements artikel 45, stk. 1, »angiver [Retten] ved kendelse, hvilke bevismidler den finder hensigtsmæssige, og hvilke faktiske omstændigheder der skal bevises«. Det fremgår klart af denne bestemmelse, at det henhører under Retten selv at vurdere, om et sådant bevismiddel er hensigtsmæssigt. Her fremgår det dels af sagens akter, dels af det ovenfor anførte, at de bevismidler, sagsøgeren har anmodet om, ikke har nogen betydning for Retten, som anser sagen for tilstrækkeligt oplyst.
- 95 Følgelig kan heller ikke disse påstande tages til følge.

### Sagens omkostninger

- 96 I henhold til Domstolens procesreglements artikel 69, stk. 3, andet afsnit, kan Retten pålægge endog en vindende part at erstatte den anden part de udgifter, som er påført ved førstnævntes adfærd.
- 97 Domstolen udtalte i dom af 30. maj 1984, Picciolo mod Parlamentet: »Selv om samtlige af sagsøgerens anbringender må forkastes, må der imidlertid ved afgørelsen om sagens omkostninger tages hensyn til de forudgående betragtninger vedrørende den kortfattede begrundelse af ansættelsesmyndighedens afslag på sagsøgerens ansøgning. Det var først på grundlag af Parlamentets besvarelse af Domstolens spørgsmål, at sagsøgeren blev i stand til fuldt ud at vurdere indholdet af den

givne begrundelse. Herefter kan det ikke bebrejdes sagsøgeren, at han har indbragt sagen for Domstolen med henblik på en prøvelse af lovligheden af de beslutninger, der er truffet af den pågældende ansættelsesmyndighed« (jf. også Rettens dom af 13.12.1990, Kalavros mod Domstolen).

- 98 I denne sag må samme argumentation finde anvendelse, dels fordi der ikke er bevis for, således som Kommissionen har hævdet det, at sagsøgeren fik meddelelse om afgørelsen vedrørende hende, dels og navnlig fordi denne afgørelse, som Kommissionen rettede til sagsøgeren, manglede enhver begrundelse.
- 99 Herefter bør bestemmelserne i artikel 69, stk. 3, andet afsnit, i Domstolens procesreglement finde anvendelse, hvorfor Kommissionen bør pålægges at betale samtlige sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

### RETTEN (Femte Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes, for så vidt angår påstandene om annullation af Kommissionens afgørelse om udnævnelse til den stilling, der er angivet som stilling nr. 12 i udvælgelsesprøve KOM/A/537, samt om annullation af ansættelsesproceduren efter udarbejdelsen af egnethedslisten.
- 2) Påstandene om, at Retten giver pålæg om at udnævne sagsøgeren, subsidiært, at udvælgelsesproceduren genoptages, afvises.
- 3) Det er ufornuddent at tage stilling til påstandene vedrørende Kommissionens afslag på sagsøgerens ansøgning.



- 4) Kravet om, at Retten foranstalter bevisoptagelse, tages ikke til følge.
- 5) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler samtlige sagens omkostninger, herunder sagsøgerens.

Briët

Barrington

Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. marts 1991.

H. Jung  
Justitssekretær

C. P. Briët  
Afdelingsformand